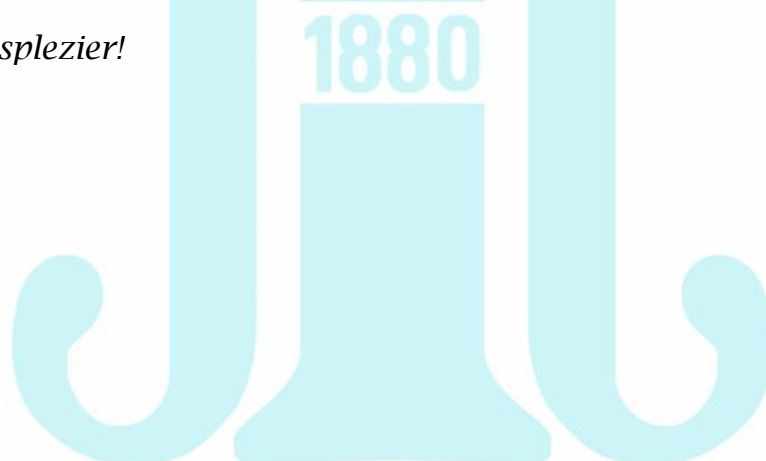

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

AMANDA

Een monoloog

door

Walter van den Broeck

1880

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.3270

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *AMANDA* op te voeren moet de naam van auteur *WALTER VAN DEN BROECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2015/0220/018

© 2015 Toneelfonds J. Janssens/Walter van den Broeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

AMANDA : Ja, zei ik aan de telefoon. Ja, natuurlijk. Ja, natuurlijk. Zoals altijd.

Alsof ze bij elkaar horen, die woorden. Zoals *zon* en *maan*, *leven* en *dood*, *man* en *vrouw*.

Op de keper beschouwd kwam het erop neer dat hij me vroeg of ik ermee akkoord ging dat hij mijn wereld deed instorten.

En ik zei:

Ja, natuurlijk.

Nee, ik hoorde het mezelf zeggen. En toen ik oplegde begon ik te lachen. Een lach zoals ik nooit eerder had gelachen. Ik schrok ervan.

Alsof een ander hem door mijn keel lachte. Een ander.

Ik weet het zeker, want het was een lach die mij uitlachte.

Omdat het mij opeens duidelijk werd dat ik mijn hele leven lang al *ja*, *natuurlijk* zei.

Hij wist dat ik dat zou zeggen. Al vijftientig jaar wist hij dat. Hij kende mij.

En mijn dochters ook. Hij kende ons door en door.

Hij praatte zo lang op ons in tot we niets anders meer konden zeggen.

Hij wist wanneer we *ja*, *natuurlijk* zouden zeggen.

Als we moe waren. Moe van het ontkennen. Moe van het weerleggen. Moe van het ontrafelen.

Moe van in het defensief te zijn gedrukt. *Ja*, *natuurlijk*, zegden wij dan. Maar wij bedoelden: ik geef het op, ik geef mij over, je krijgt je zin.

Of beter:

Weer eens heb je je zin weten af te dwingen. Weer eens heb je ons zodanig gemanipuleerd dat we geen kant meer op kunnen.

Weer eens heb je ons omver geargumenteed. Wij hebben gelijk, maar jij krijgt het. Als je onze stomheid maar niet voor domheid houdt.

Ja, zei ik. Ja, natuurlijk.

En toen werd in mij die rare lach gelachen. Hij kwam van heel diep en dwong mijn mond tot de grijns van een roofdier dat in het nauw is gedreven.

Mijn dochters kwamen hun kamer uit gerend. Die rare lach had ook hun gezicht vervormd. Zoals zij toen naar me keken, zo hadden zij nooit eerder

naar me gekeken.

Die fungeerde dan als *arbiter elegantiarum*. Nu eens fronste hij afkeurend de wenkbrauwen, dan weer kneep hij bewonderend de ogen half dicht en float.

Onder zijn magische blik werden wij drie kirrende bakvissen.

Mijn man was de grootste charmeur van de hele wereld.

Hij joeg mij om de haverklap de kast op, maar kreeg er mij ook moeiteloos weer af. Mijn man.

Charmeur, hoerenloper en bloedjaloerse echtgenoot.

Praatte ik één minuut met de postbode, dan werd hij al onrustig.

Maar zelf liep hij wel vrolijk naar de meisjes van plezier.

Hij deed geeneens moeite om dat voor mij verborgen te houden.

Integendeel! Achteraf bracht hij zelfs verslag uit!

Ik herinner mij de eerste keer, we waren drie jaar getrouwd.

Hij kondigde aan: Ik ga maar eens naar de hoeren!

Hij had net zo goed kunnen zeggen: Ik ga maar eens naar de kapper!

Ik schrok me een ongeluk.

Kwam hij dan bij mij niet aan zijn gerief? Onze nachten waren toch altijd...

Onze nachten...

Ja, onze nachten waren altijd héél bijzonder. Waarom hij dan naar de hoeren wilde? Hield hij dan niet meer van mij? Dat had er niets mee te maken. Later heb ik het leren begrijpen. Hij deed het uit onzekerheid.

Om mij in bed te krijgen hoefde hij alleen maar naar me te kijken. En omdat dat zo gemakkelijk ging, was hij begonnen te twijfelen aan zichzelf. Kan ik het nog?

Werken mijn charmes nog buiten het echtelijke bed?

Maar waarom ze dan uitproberen bij de hoeren? Die doen het toch alleen maar voor het geld! Vanzelfsprekend, maar dat was juist de uitdaging.

Hen zo lang belagen tot ze blij waren dat ze hem gratis mochten bedienen!

En hen dan dwingen toch zijn geld aan te nemen! Aan de tegenzin waarmee ze dat uiteindelijk deden, mat hij de kracht van zijn charmes. Of ik dat dan niet erg vond? In het begin wel, later niet meer.

In het begin vocht ik terug met dure en gewaagde lingerie, met ingewikkelde en vooral uitputtende standjes.

Tot ik begreep dat het een op voorhand verloren strijd was.

Hoe je je ook inspant: in essentie blijf je toch jezelf.

Er zijn grenzen. Iedereen heeft zijn grenzen.

Je kunt je oude nummertjes wel wat oppoetsen, maar het blijven je oude nummertjes, je eigen opgepoetste oude nummertjes.

Eén keer - uit pure wanhoop - heb ik mijn eigen grenzen overschreden.

Ik deed iets dat een hoer met hem had gedaan, en waarvan ik hem hoog had horen opgeven. Brutaal gooide hij me van zich af. Stel je voor: hij was gechoqueerd! Doe dat asjeblieft nooit meer. Waarom dan niet?

Omdat... omdat... omdat je dan jezelf niet bent! Ergens hoorde ik een val dichtklappen. Was ik mezelf dan verveelde ik hem. Was ik mezelf niet dan walgde hij van me. Tranen. Tranen. Tranen.

Ik trad letterlijk buiten mijn oevers. Hoe kon hij mij zoiets aandoen?

Maar later vergaf ik het hem.

Hij heeft deze macho-samenleving tenslotte niet gemaakt.

Als hij door de anderen niet uitgestoten wilde worden, dan was hij wel verplicht hun spelletjes mee te spelen.

Want in dit land, in deze klasse, is iedere man die zichzelf respecteert aan de drank, en plast buiten de echtelijke pot.

Ze lopen allemaal naar de hoeren of houden er een maîtresse op na.

Mijn eigen broers hebben overal in de stad op keurig ingerichte flatjes een tien jaar jongere uitgave van hun eigen vrouw zitten.

Dan heb ik liever dat mijn man naar de hoeren gaat.

Ach, mannen.

Ik ken er niet één die ouder is dan zestien, ook al is hij veertig, vijftig, zestig, zeventig. Misschien heeft de Schepper bedoeld dat ze niet langer dan zestien jaar mee zouden gaan, maar heeft de medische wetenschap Hem onderweg verschalkt.

Misschien deugt dit klimaat wel niet voor mannen.

Misschien zijn mannen darren die de slacht hebben overleefd, en moeten ze

daarom wat ontzien worden.

Enfin, dit keer was hij er dus niet om getuige te zijn van onze jaarlijkse verkleedpartij.

Mama, wat is er?

Is er wat, mama?

Papa is verhinderd.

Er heeft zich iets onvoorziens voorgedaan op kantoor. Iets met een groot, Japans contract. We moeten maar niet op hem wachten, want als hij straks thuiskomt zal zijn hoofd wel niet naar spelletjes staan.

Zijn hoofd zou niet naar spelletjes staan.

Nee, naar ons jaarlijkse verkleedspelletje alvast niet!

Opeens raakte ik in paniek. Mijn dochters moesten zo snel mogelijk de deur uit, want ik wilde niet dat zij getuige zouden zijn van het spelletje dat hij had uitgedacht voor vanavond.

De oudste is drieëntwintig, getrouwd met een Columbiaanse diplomatenzoon en pas moeder van een tweeling.

Hij koopt en verkoopt, net als mijn man.

Zij zit thuis omdat hij niet wil dat zij uit werken gaat. Dat schijnt tegen de Columbiaanse traditie te zijn.

Ze is nochtans een bekwame secretaresse. Viertalig.

‘Word Perfect’ niet inbegrepen.

Maar hij wil het dus niet hebben.

Als hij 's morgens de deur uit is, gaat ze aan de keukentafel gedichten zitten schrijven.

Korte, bitsige strofes.

De teleurstelling, nu al, die daaruit spreekt.

En de woede!

Als die ooit uit haar verzen barst...

Ik probeer daar niet aan te denken.

Haar man vindt dat allemaal maar niets, dat geschrijf.

Niet dat hij iets van haar geheimtaal begrijpt, maar hij vindt dat ze zou moeten

borduren, zoals zijn zussen.

De jongste is tweeëntwintig. Zij is pas afgestudeerd als maatschappelijk werkster, loopt stage in een krottenwijk en verzorgt tussen de bedrijven door een radioprogramma over elementaire hygiëne.

Bezig bijtje, mijn jongste.

Wanneer denk je te zullen trouwen? vraag ik wel eens.

Ik heb nog tijd, mama. Overigens, vrouwen zouden zich niet aan de eerste de beste moeten binden.

Wie ze daarmee bedoelt? Mij? Haar zuster?

Zoals ze daar stonden, boven op de galerij, hadden ze weer iets kinderlijks.

Iets van vroeger als ze hun spel onderbraken omdat er iets ergs gebeurd was.

De meid die van de ladder was gevallen.

Oom Juan die niet meer wakker werd in zijn fauteuil.

De aarde die beefde en al het glaswerk deed rinkelen.

Terremoto! Terremoto!

Hoe het speelgoed dan langzaam uit hun handen gleed.

Hoe er een ernst over hen neerdaalde die hele maal niet bij hun leeftijd paste.

Hoe zich boven hun neusje een rimpel vestigde als schaamden ze zich plotseling.

Voor hun uitbundigheid van daareven. Voor onze weelde.

Voor hun zorgeloosheid.

Wat is er mama? Is er wat, mama?

We moeten maar niet op hem wachten, heeft hij gezegd.

O, wat jammer! Wat jammer nu toch!

Ja, maar dat mag de pret niet drukken, heeft hij gezegd.

Wat kon ik anders?

De waarheid zou de pret totaal hebben bedorven ven!

De waarheid zou hen verdrietig hebben ge maakt.

De waarheid zou hen uitzinnig hebben gemaakt van woede! Mama! zouden ze hebben gezegd. Dat kan toch niet! Dat laat je toch niet toe!

Zouden ze hebben gezegd.

Ze zouden zich de kleren van het lijf hebben gerukt!

Naar de hel met die klotereceptie! Ik wil hem nooit meer zien! Zouden ze hebben gezegd.

Ze zouden me in een fauteuil hebben gedrukt en driftig op me in hebben gepraat.

Nu moet jij eens heel goed naar ons luisteren, mama!

En allebei zouden ze stapels argumenten hebben aangedragen om nu, vandaag, op dit ogenblik, stante pede, hun vader - mijn man - in de steek te laten.

Niet voor een paar dagen! Voorgoed! Vooral de jongste zou zich hebben uitgesloofd. Dat is een groot talent als het op argumenteren aankomt.

Een aardje naar haar vaartje.

En ik zou mijn weerstand hebben voelen afbrokkelen.

Als een oude vesting.

Als een striemende wind zouden hun argumenten het cement tussen de stenen vandaan hebben geblazen en de ruïne met veel gedruis hebben doen instorten.

Zei ik *ruïne*? Het is maar een woord.

Ik wou waarschijnlijk niet twee keer *oude vesting* gebruiken.

Repetición! zou mijn taalleraar eertijds hebben uitgeroepen.

Mama, je bent veel te goed! Hij verdient jou niet!

Je hebt gelijk!

Gelijk heb je! zou ik dan hebben geantwoord. Maar desondanks zou ik zijn verdediging hebben opgenomen.

Stel je voor: ik zou zijn verdediging hebben opgenomen!

Tegenover elk van hun verwijten zou ik een van zijn kwaliteiten hebben geplaatst.

Een zuipschuit?

Oké, maar hij had toch altijd goed voor ons gezorgd!

Een hoerenloper?

Oké, maar hij had toch altijd van ons gehouden! Een immorele, ja zelfs amorele rotzak? Oké, maar hij had toch altijd zin en richting aan ons leven gegeven!

En dan zouden zij mij hebben uitgelachen en een tweede aanval hebben

ingezet.

Maar mama toch! En dat dan? En dit. En dit en dat?

Ben je dat dan allemaal vergeten?

In het nauw gedreven zou ik plotseling de rug hebben gerecht.

Als een matrone. Als een keizerin. Als *Carlota!* Nu is het genoeg geweest. Ik wil er geen woord meer over horen!

Wat tussen hem en mij gebeurt, daar hebben jullie je niet mee te bemoeien.

En er zou een stilte zijn gevallen. Minutenlang zouden we drie verschillende kanten op hebben gekeken.

En dan zou ik het hoofd hebben geschud, omdat hij er nu zelfs in geslaagd was een wig te drijven tussen mijn dochters en mezelf!

Niet door mij in hun ogen te compromitteren! Niet door hén in mijn ogen te compromitteren! Maar door zichzelf in onze ogen te compromitteren!

Hoe hij het voor elkaar krijgt...

Intussen voelde ik hoe die vreemde, onrustbarende lach ter hoogte van mijn middenrif weer op kwam zetten. Maar ik onderdrukte hem en imiteerde een van mijn oude schooljuffen. Nu dan, jongedames, laat eens zien? Misschien kon ik er ondanks zijn afwezigheid iets van maken dat in hun herinnering een heel aparte plaats zou krijgen.

Dat ze later zouden zeggen:

Weet je nog, mama, die keer toen papa er niet bij was?

En dat we dan zouden giechelen als om een geheimpje tussen ongerepte bloemenmeisjes. Nu dan, laat eens zien?

Mijn toon moet niets van mijn ontredde hebben verraden.

Integendeel. Hij moet net zo helder hebben geklonken als in mijn gelukkigste dagen, want onmiddellijk werden hun gewrichten soepel en begonnen ze door de kamer te dansen. Eerst samen, tot hun nieuwe jurk als een tweede huid om hun lenige lijf zat.

Daarna afzonderlijk om zich aan de kritische blik van moeder en zuster te onderwerpen. Had ik toch niet beter die donkere genomen, mama?

Nee, schat. Deze staat je beeldig. Hij kleurt voortreffelijk bij je haar.

Vind je hem niet te kort, mama! Kort is toch uit de mode!

Kind, als je zulke benen hebt als jij dan zal het iedere man - de ambassadeur inclusief - een zorg zijn dat kort uit de mode is.

Neem dat maar van me aan! En toen was ik aan de beurt.

Hoe ik op het idee gekomen ben? Tja, hoe werkt een menselijk brein? Waar komen invallen vandaan?

Liggen ze al geruime tijd klaar? Draaien ze als balletjes mee in een trommel tot ze voor een gat komen waardoor ze kunnen ontsnappen? Of ontstaan ze door een langzame implosie? Wordt allerhande onbewust materiaal langzaam naar een kern toe gezogen tot het een bal vormt die uiteindelijk zo zwaar wordt dat hij door de vloer van je onbewuste regelrecht je bewustzijn in tuimelt?

Ik moet het eens aan mijn jongste vragen, die heeft verstand van die dingen.

Hoe dan ook, op een dag kwam ik op het idee in mijn oude trouwjurk naar de receptie te gaan. Waarom op die bepaalde dag? Waarom in mijn oude trouwjurk?

Het was op een middag. Ik was alleen thuis en zat een artikel te lezen over het heelal. Het is allemaal begonnen met de explosie van het oeratoom, de zogenaamde Big Bang. Daar is iedereen het over eens.

Maar de een zegt dat het heelal uitdijt tot het op een bepaald moment weer begint te krimpen, terwijl de ander zegt dat het tot in der eeuwigheid blijft uitdijen.

Tot in der eeuwigheid.

Ik weet nog hoe ik plotseling begon te huiveren. Alsof ergens een raam openstond.

De idee dat alles uit elkaar drijft en nooit meer samenkomt.

En toen dacht ik plotseling aan mijn trouwjurk! In mijn trouwjurk zou ik naar de receptie gaan. Daar zouden ze van opkijken, die Belgische dames en heren!

In een wip was ik boven. Zou ze me nog passen?

Met trillende vingers nam ik haar uit de doos waarin ik haar vijftienvijf jaar geleden had opgeborgen.

Ik hield haar tegen me aan, keek in de spiegel. Tranen liepen over mijn wangen.

Niet omdat ze gevoelens opriep die bij de mooiste dag van mijn leven hoorden,

maar juist omdat ze dat niet deed.

Waar bleven ze, de gelukzalige jongemeisjesgevoelens?

Het blije geloof?

De opgewonden hoop?

De vlinders in mijn buik? Waar waren ze?

En waar bleef de angelieke muziek? De romantiek?

Weg.

Alles was weg.

Alles bleef weg.

En opeens sloeg de paniek toe. Ja.

Ja, natuurlijk.

Het was allemaal mijn eigen schuld!

Vijfentwintig jaar lang had ik niet naar haar omgekeken!

Ik had haar nooit serieus genomen.

Ik had haar nooit één enkele seconde serieus genomen!

Ik had haar beschouwd als een noodzakelijk attribuut dat bij een idioot maar
blijkbaar al even noodzakelijk ritueel hoorde.

En toen het ritueel eenmaal voorbij was, had ik haar opgeborgen in een banale
kartonnen doos en er nooit meer naar omgekeken.

En nu nam ze wraak.

Nooit, nee nooit nog zouden die oude gevoelens terugkomen.

Tenzij...

Tenzij de jurk me nog zou passen.

Als een furie rukte ik me de kleren van het lijf en wurmde me hijgend en
puffend in de trouwjurk. De worsteling dreef mijn wanhoop aldoor op! Het lukt
niet.

Het lukt wel. Het lukt niet. Het lukt wel. Het lukt *niet*.

Het *moet* lukken, *madre de Dios!*

En het lukte! Uiteindelijk. Na veel gezwoeg en getrek.

En toen beloonde zij mij, mijn trouwjurk. Met het blije geloof, de opgewonden
hoop en de vlinders in mijn buik, net als vijfentwintig jaar geleden.

Net als vijfentwintig jaar geleden? Niet helemaal.

Want overweldigen deden ze me dit keer niet.

Ze kwamen tot mij, bedaard, als een tekst, die je in je eigen tempo kunt lezen en herlezen. Leven is onmiddellijk reageren, met al je klieren, met al je vezels, op wat zich aan je voordoet. Lezen is leven vanaf een afstand.

Het wekt dezelfde gevoelens maar je kunt ze beheersen doordat je zelf de afstand kunt regelen. Het stelt je in staat te begrijpen wat je vroeger hebt beleefd.

Dat is het enige voordeel van ouder worden. Dat je de wereld leert lezen: de mensen, de dingen, de relaties, de situaties.

Je hoeft je niet langer te branden om te weten dat vuur heet is.

Mama, wat heb jij gekocht?

Wat jij gekocht hebt, mama?

Even geduld, meisjes!

Wat later stond ik in mijn trouwjurk op de galerij.

Taaaa!

De oudste begon onmiddellijk te huilen van ontroering.

De jongste begon te stamelen:

Jezus, mama!

Jezus, mama!

Jezus, mama!

Geen woord hierover tegen jullie vader, begrepen!

Hij schrikt zich een ongeluk!

Ze schrikken zich allemaal een ongeluk!

Mama! Mama! Mama!

Je bent geniaal!

Als drie zusters dansten we door het huis!

Als drie zusters die nog niet weten dat ze nooit in Moskou zullen geraken.

Als drie ongerepte, levenshongerige zusters.

Het gekir, het gekraai.

De gilletjes, de lachjes.

De complimentjes, de commentaartjes.

De blos op hun wangen, op mijn wangen.

De rooie vlekken in hun hals, in mijn hals.

De neiging ook om aldoor meer knoopjes los te maken.

En nu eruit jullie!

Dus, papa haalt jullie morgen om drie uur af want hij moet, als secretaris van de handelskamer, om vier uur al op de ambassade zijn. En jullie moeten hem helpen de honneurs waar te nemen.

Ik zal er dan nog niet zijn, want ik moet eerst naar de kapster. Maar ik probeer voor de speech van de ambassadeur present te zijn.

Begrepen?

Begrepen, mama! Tot morgen dan! Tot morgen!

Mama, ik wed dat ze 't nog jaren over die jurk van jou zullen hebben.

Toen ze vertrokken waren ging ik naakt voor de spiegel staan.

Er zaten striemen over mijn hele lijf. Er waren niet alleen de oude, en nu bijna kleurloos geworden zwangerschapsstriemen van vroeger, maar ook nieuwe, venijnige groeven, veroorzaakt door de naden van de jurk.

Ik moest me maar niets inbeelden. Ik kon mijn trouwjurk nog wel aan, maar die groeven bewezen dat ik lang niet meer zo slank was als vijftientig jaar geleden.

Het leken wel touwen waarmee iemand gepoogd had mijn uitgedijde vlees bij elkaar te houden. Ik had iets van een reusachtige blinde vink. Juist nu.

Juist vandaag.

Juist vandaag nu ik dat verdomde lijf in stelling zou dienen te brengen om te verdedigen wat van mij was.

Het was niet fair. Ik zou geen partij zijn.

Ik zou de strijd van meet af aan verliezen. Ja.

Ja, natuurlijk.

Ik trok een statige japon aan, en begon me op te maken.

Als ik mijn best deed kon ik de concurrentie misschien van meet af aan intimideren.

Ik zag mezelf plotseling met de ogen van iemand die alles van me af wist. Mij van in het deurgat observeerde. En voelde me de zieligheid zelve. En hoe ik

ook probeerde mijn ogen op te maken, tranen deden het zwart telkens opnieuw uitlopen.

Ja.

Ja, natuurlijk, had ik aan de telefoon gezegd. Maar dit keer zou het mij zuur opbreken. Ja, natuurlijk. Ja, natuurlijk.

Welke vrouw zegt er nu in godsnaam *ja, natuurlijk*, als haar man aankondigt dat de hoer op wie hij smoorverliefd is geworden vanaf vanavond bij hen intrekt.

Je vindt het toch goed, schat?! Ja!

Ja, natuurlijk!

Is er wat, mama?'

Nee, niets.

Trut.

Carmen heette ze. Carmen.

Ooit was hij sergeant in het Belgisch leger, mijn man.

Had Het Leven besloten voor een keer De Fictie te imiteren?

Deserteren kon hij gelukkig niet meer. Tenzij uit zijn huwelijk.

En smokkelaar worden...

Dat was hij, sinds hij in dit leven leefde, in zekere zin altijd geweest. *Un contrabandista!*

Alle businessmen zijn *contrabandistas*.

En wat als Carmen hem straks verliet voor een toreador?

Zou hij haar dan vermoorden?

Ik was een piepjonge secretaresse bij een uitgeverij, hij werkte bij een Amerikaans reisbureau. Niet als charmante reisleader, maar als simpele handarbeider die met bagage zoude.

Elk jaar kreeg hij van de maatschappij een paar vliegreisjes cadeau. Met een vrachtvliegtuig.

En zo kwam hij op een dag, samen met een vriend, in deze wereldstad terecht.